

"JUST A LITTLE LONGER"

(Short Story)
(Trần Nghi Âu Cơ)

The rain hadn't relented, but Bus 27 was coming soon. From the empty lobby of a low-income apartment building, an old Vietnamese couple watching the rushing puddles of rain glanced nervously at each other.

Mrs. Phạm pulled the sleeve of her husband's oversized winter jacket and yelled into his deaf ear, "Why don't we go back? We can eat rice with the *thịt kho* Vòi brought us yesterday!"

The old man shook his head, his snow white hair fluttered in the air like feathers of an owl. With a bellowing voice, he replied, "No! This is our first Thanksgiving in America. We must go and have a Thanksgiving dinner like Americans."

The old woman sighed at the stubbornness of her husband as she slipped her arm into the crook of his elbow. And together, the couple walked out into the pouring rain, Mr. Phạm's shivering fingers struggling to keep the umbrella straight. The water sloshed into their new Reebok sneakers and sunk into their socks. The sharp chills of the cold, wet air bit hard into their skins, and deep into their fragile bones. Mrs. Phạm tightened the collar of her coat and pressed against her husband.

The old man took no notice of the weather. His mind was filled with the American movies he'd seen back in Việt Nam, with the big Thanksgiving feast, and the father at the head of the table, the children running around in their best holiday clothes, the mother walking her feeble parents to their chairs. Everyone was warm and happy and smiling. Today, he and his wife will get to experience that warmth for themselves.

They reached the bus stop just as the bus arrived. The driver furrowed his eyebrows as he impatiently waited for the couple to climb up the steep steps of the bus. The old man gently nudged against the small of his wife's back to help her up. She struggled to remain upright, to remain steady; her old knees—worn with age and years of labor in the rice fields—were starting to betray her. Her small, wrinkled hands anxiously clutched onto the rails of the seats as she waited for her husband to drop the bus fare into the machine. The driver rolled his eyes and heaved a sigh of impatience as he watched the couple hobble toward the back seats, carefully avoiding tripping over the long legs of a slouching teenage boy sitting in the seat behind the driver with his headphones blaring.

The two old people panted as they finally settled down into their seats. Mr. Phạm always liked sitting at the back seats because they were on a platform that looked over the rest of the bus and gave a fuller view of the passing sights from the windows. In their second month in America, their daughter, Vòi—already tired of driving her parents from place to place in order to satisfy their curiosity for this new city that they must now call "home"—in a fit of annoyance, showed him how to read the bus routes on the big glossy maps at the bus stops and told him to find his own way. Since then, he would coax his wife to ride around on the buses for hours on end, changing from one bus to another, just

sitting, watching, struggling to pick out the few English words they understood, and simply soaking in the American life.

Mr. Pham loved America. Ever since the first time he saw those big American jeeps rolling through his little fishing village, he had been mesmerized by the grandiosity of everything American. The soldiers had stuck their heads out the windows to shout greetings at the villagers, who were too impressed to do anything but smile dumbly in return. Mr. Pham remembered how surprised he and his neighbors felt as they watched the soldiers toss cigarette packs, chocolate bars, and soap out the windows for the village children to gather. Not only were these Americans brave and selfless enough to fly thousands of miles to a foreign country to fight a war that they had nothing to do with, but they were also generous and cheerful. From that day on, Mr. Pham thought of little else as he sat in his little fishing boat on those long endless nights in the middle of the ocean with his net drifting in the water. *One day*, he decided, *one day he will bring his family to America.*

Mrs. Pham was not as big a fan of America as her husband. The wide streets and towering buildings suffocated her. She couldn't get used to the quietness of the city; the big cars were always buzzing everywhere: each party in their own little boxes, on their own little phones, living their own separate lives. And whenever she was forced to interact with the Americans, she was always left with a sense of inferiority and self-pity. They all had the same distant smile that never quite reached their eyes, and their politeness that was so formal, it bordered on cold. This city and its people were very different from her village back home; everything felt so muted.

Back home, neighbors bellowed greetings to each other from their windows and shops. Women stood at fruit stands bargaining over the price of oranges and watermelon. Men, after long nights on their fishing boats, lounged around in the street cafés, smoking cigarettes, talking to their friends about diurnal things. The mopeds that everyone drove swarmed through the streets carrying anything from bundles of live chickens tied to the handlebars to wooden construction boards strapped onto the backseat behind the driver. The small children ran through the forest of the legs of adults, playing adventure games and running to keep away from the hands of strict older sisters who always dragged them back inside for a bath. Back home, the whole village was one big family. Everyone took care of everyone else not for individual benefits, but simply because they felt that it was the responsibility of people between people. And it was that small touch of humanity that Mrs. Pham missed most.

The bus drove over a bump and jolted the old couple back to the present. Mr. Pham put his leathery hand into the pocket of his jacket and took out a piece of paper. He gingerly unfolded it for what seemed like the millionth time to read the big bold writing printed in big glossy letters:

ONLY AT BIG EATS!!!
ONE COUPON FOR 50% OFF
FOR A MEAL FOR TWO
THANKSGIVING DAY ONLY!!!

“Stop taking it out to look at it! Be careful so that the wind doesn’t blow it away!” Mrs. Phạm shouted into her husband’s ear.

The driver glanced into the review mirror to look at the little Asian couple and shook his head in annoyance, muttering exasperated profanities to himself. The other passengers looked out their windows to save the couple from embarrassment. Only the teenage boy sitting behind the driver’s seat stared until he caught Mrs. Phạm’s eye. He pulled down his hood—bright blond hair spilled out into the air—then flashed her a gleaming grin and nodded in agreement to whatever she was saying, despite not understanding.

Mrs. Phạm lowered her eyes, cheeks pink with embarrassment, and smiled a timid smile in return.

It had finally stopped raining when the bus rolled to a stop at the Center Rd. stop. The couple wobbled down the steps into the cold. Clutching each other’s tightly, they crossed the street, walked down two blocks and waited at yet another stop for Bus 64.

“How many more buses do we have to take?” Mrs. Phạm hollered.

Mr. Phạm pulled out the bus route map from his pocket and looked over the swirly lines for a moment, then answered, “Only two more.”

“It’s so cold. I’m not even hungry anymore.” Mrs. Phạm complained as she snuggled closer into her husband’s side.

“You must. When we get to the restaurant and have our big Thanksgiving feast, this will all be worth it.” His voice was so confident and reassuring that the small, shivering woman couldn’t help but be soothed.

Bus 64 was more crowded than the other bus. Only one seat was available. Mr. Phạm nudged his wife into the seat while he stood by her clenching onto the railings because he couldn’t reach the handles above. The ride was bumpy and it was difficult for him to remain upright. Many times, he nearly fell into the lap of the other passengers, causing them to scowl. One woman even shouted at him in irritation. He couldn’t understand what she said, but he could tell they were curse words.

Mrs. Phạm was nearly in tears by the time they got off. “Why don’t we go home now? I don’t want to eat a turkey. I want to eat rice. I want to go back to Lương Sơn.

Can we go back to Lương Sơn?

Mr. Phạm, holding back tears of his own, resolutely shook his head and said in a voice much quieter than his usual bellowing voice, “We can’t go back to Lương Sơn. This is our home now. We will be happy. Come, one more bus and we can have a Thanksgiving feast.”

He gently took his wife’s hand and pulled it in his pocket to keep both their fingers warm. He led her across the street and they stood to wait for that last bus. Bus 89.

The driver of Bus 89 was a robust, middle-aged woman. She smiled cheerfully at the couple as she waited patiently for them to climb onto the bus. She even waited for them to settle down in their seats before taking off. Mr. Phạm grinned gratefully at her reflection in the review mirror from his platform seat as his wife struggled to regain her breath.

With his confidence renewed, Mr. Phạm turned to his wife and his usual bellowing voice, shouted, “All this walking is making me hungry? Are you hungry again yet?”

Mrs. Phạm shook her head and two trails of tears rolled down her cheeks and seeped into the collar of her coat.

Mr. Phạm pretended not to notice and started to chatter in order to make her smile. “Tonight, I will call Vòi and tell her to buy some telephone cards so tomorrow morning we can call back home. Do you want that?”

His wife remained silent.

He continued, “We will call Bác Lộc and tell him and the others about today’s feast. We will explain to them what Thanksgiving is. We will tell them the story of Mr. Clolumbus. And we will tell them the Americans are caring and generous and welcoming just like the ones Mr. Clolumbus brought over. Ok?”

Still, Mrs. Phạm would not answer.

Mr. Phạm cleared his throat and thought of more things to talk about. “You can tell Cô Ba about the shoes and candy you bought for her son. Don’t you think that will make her happy?”

Mrs. Phạm only sniffled softly in reply.

The old man, hungry and tired, dropped into silence and looked out the window. It had started to rain again. And the streets were nearly empty. Maybe, he surmised, everyone was at home with their families. With the long dinner table and the big, golden turkey in the middle of the table on a big silver plate. Everyone would be laughing and excited. He chuckled to himself. The Americans were really something different.

The bus stopped in front of a big restaurant with the words “BIG EATS” painted over the door in bright, red letters. Mr. Phạm waved to the friendly bus driver as the climbed down the steps.

The two old people stood in front of the door and stared in awe. They nervously grasped onto each other’s hands and walked in.

The place was bustling inside. The waiters and waitresses in white buttoned-up shirts and black slacks were running back and forth, carrying trays full of wine glasses and colorful plates filled with vegetables, sliced meat, sauces. In the waiting room, there was a long line of people waiting to be seated. No one took any notice of the old couple.

Mr. Phạm squeezed tightly onto his wife’s hand, took a deep breath and walked up to the hostess standing by the podium. Her thick, red hair was tied into a low ponytail and her blood-red lips smacked loudly on a piece of gum. She turned to him and raised her eyebrow expectantly.

He reached into his pocket and pulled out the sacred piece of paper, unfolded it and placed it in front of her.

The hostess looked down at the paper, not even bothering to pick it up, then back up at the couple. Her eyes swept up and down the two, surveying their windblown hair, eager eyes, quivering lips; the woman’s lumpy trench coat that draped over her body as if she were rolled up in a full-length curtain; the man’s oversized jacket and baggy khaki pants that look like they belong to someone much taller. She glanced down at their shoes, muddy and wet, both much too big for their feet, and scoffed.

“Ok. Have a seat over there. This is a coupon meal, so we can’t seat you until there’s an opening.”

Mr. Phạm nodded, half understanding, and led his wife over by the door.

She turned to him and put her mouth against his ear, “When do we get to eat?”

He shrugged and replied, “That girl said until there is an empty table. Just a wait a little longer.”

Mrs. Phạm leaned against the wall. Her knees were starting to feel shaky again. She glanced longingly at one of the cushioned seats. A small blond child was bouncing up and down on the seats, screaming at his mother. The mother, a slender woman of about mid-thirties, knelt down besides her son and talked softly into his ear. The child simmered down and climbed off the seats and followed her outside.

“Can we sit down?”

Mr. Phạm shook his head. “No, those seats are for people who don’t use coupons. We have to stand. Don’t worry. It’s almost our turn. Just a little longer.”

A little longer became forty-five minutes, then an hour and a half, then nearly two hours.

“Let’s go ask her again.” Mr. Phạm said, his voice trembling with indignation.

“Don’t!” Mrs. Phạm tugged at her husband’s sleeve, afraid to cause a scene, but he broke away and walked up to the hostess.

He unzipped the collar of his jacket and said loudly, “Hello. You say for us to wait. We wait almost two hours. Do you have seat?”

The hostess rolled her eyes and retorted, “Ok, fine. Let me go see.” And she walked away lazily.

Mrs. Phạm walked up to her husband and slipped her hand into his. And the two waited.

The hostess came back and motioned for the couple to follow her. They passed big round tables filled with family and food, just as Mr. Phạm had imagined. They passed tables with couples drinking wine, tables of friends chatting, tables that hadn’t been cleared yet, empty tables. Finally, they reached *their* table: a small square, wooden table in the corner by the kitchen doors.

“Here ya go. Here’s your seat. Have a nice meal.” With that, the hostess turned and walked briskly away.

Mr. and Mrs. Phạm glanced at each other, uncertain and confused, but still, they took off their coats and sat down.

Mr. Phạm began to comfort his wife, but was interrupted by a waiter setting down two small plates of mashed potatoes.

“Excuse me, sir. But we did not order yet.”

The waiter sighed in exasperation and said, “You’re using a coupon, right?”

Mr. Phạm nodded.

“Well, this is the coupon meal. Mashed potatoes, a slice of turkey, and a water.”

The couple remained silent, not understanding.

The waiter rolled his eyes and said, “Well, enjoy your meal.”

Mr. Phạm started to ask for some napkins, but the waiter had already left. He looked at his wife, whose eyes of confusion and humiliation sent shocks of hurt through his heart.

“Ah, see?” he said, pushing her plate closer to her, “This is good. This is a good meal. A real Thanksgiving meal.”

She turned to look at the other tables. A man was giving a toast and his family was listening and everyone was smiling.

“I’m not hungry.” She said, pushing the plate away. “I don’t like this food. I want to go home.”

The old man’s eyes watered. He, too, had lost his appetite. “Well, what can we do?” he asked, “We’re here.”

“Let’s go home.” Her voice was soft, but he heard every word clearly.

And for the first time since their wedding nearly sixty years ago, Mr. Phạm saw his wife the way she was as a girl. Her long, black hair, thick and silky, knotted up into a bun, her dark, billowy pants rolled up to her knees to prevent them from getting wet as she splashed into the water to gather up the fish nets. Her *áo bà ba* hugged her slim waist and made her seem, in his eyes, much more beautiful than any of those American actresses in the movie posters. She would look at him with her big, dark almond eyes. And even though her lips hardly ever smiled, her eyes were always shining with the incandescent glow of a smile. She was always so proud to be his. So proud to be Mrs. Phạm.

He looked at her now. Her long black hair, now gray and short, clasped at the nape of the neck with a cheap hairpin that Vòi had given her. She was still slender, but it was not the strong youthful slenderness of girlhood. It was the slenderness that fringes on illness, the kind that’s caused by decades of manual labor and long nights of worrying about food for her family. And her eyes, her once beautiful eyes, were now tired and milky gray. That glowing spark that he had once adored so much was gone.

Mr. Phạm smiled weakly at his wife and said, “Ok, let’s go home.”

Mrs. Phạm looked at him, not believing.

But he meant it. He beckoned to the waiter and paid for the meal. The two helped each other put on their coats and walked out the door. As they were walking out, a young man in a long business coat was walking in. He held the door open for the couple, stepping aside to let them pass. Mrs. Phạm gave him one of her shy smiles in gratitude. He nodded and returned the smile.

Right before the heavy glass door closed, they heard him say, “Happy Thanksgiving!”

And he was gone before they could reply.

(Thanksgiving 2012)

□

"JUST A LITTLE LONGER"

(Bài này do chính Âu Cơ tự chuyển Việt ngữ; Mẹ chỉ sửa giùm chút đỉnh các lỗi chính tả hay văn phạm thôi).

Trời chưa hết mưa nhưng chuyến xe buýt số 27 sắp tới rồi. Từ trong phòng khách vắng của một căn chung cư dành cho những người hưởng trợ cấp chính phủ, một cặp vợ chồng Việt Nam đứng nhìn những vũng nước mưa rồi lại nhìn nhau bằng ánh mắt lo âu.

Bà Phạm vừa khều cái tay áo lạnh rộng thênh thang, ghé mặt vào cái tai điếc của chồng, nói to:

“Sao mình không trở về phòng? Ở nhà mà ăn thịt kho con Vòi đem tới tới qua!”

Ông già lắc đầu, mái tóc trắng như tuyết bay phát phơ như lông cánh của con chim cú. Bằng giọng nói to gần như rống, ông trả lời:

“Không được! Hôm nay là ngày lễ Thanksgiving đầu tiên của mình trên nước Mỹ. Mình phải đi ăn một bữa như người Mỹ.”

Trước sự ngoan cố của chồng, bà Phạm thở dài, luôn một tay vào cánh tay ông. Hai người bước ra ngoài trong lúc trời đổ mưa to. Bàn tay run rẩy của ông rất khó khăn mới cầm được cây dù cho vũng. Nước mưa tạt lên hai đôi giày ba-ta Reebok mới mua của họ, thấm vào trong vớ. Luồng gió lạnh buốt như cắt mạnh lên làn da, xuyên vào tận trong xương cốt họ. Bà Phạm cài chặt nút cổ áo khoác, đi sát vào chồng. Còn ông thì không để ý tới thời tiết, đầu óc chỉ nghĩ đến một cuốn phim Mỹ ông đã xem khi còn ở Việt Nam, trong có một bàn ăn linh đình nhân dịp lễ Thanks-giving, người cha ngồi ở đầu bàn, mấy đứa con nít chạy vòng vòng, áo quần đẹp đẽ, và người vợ đang dìu cha mẹ già vào bàn, mọi người ai nấy đều tỏ ra vui vẻ. Hôm nay, ông và vợ ông cũng sẽ được hưởng nổi ấm áp như thế.

Hai vợ chồng đến trạm đợi ngay khi chuyến xe buýt vừa trở tới. Ông tài xế cau mày, vẻ nôn nóng khi nhìn ông bà Phạm leo lên bậc thang cao một cách khó khăn. Ông Phạm nhẹ nhàng đẩy lưng vợ lên trước. Bà rần hết sức đứng vững; nhưng hai đầu gối—đã mòn mỏi vì tuổi tác và mấy chục năm làm ruộng—bắt đầu “phân bội” bà. Bàn tay nhỏ nhắn nheo bấu chặt cái thanh ghế, vẻ hồi hộp, trong khi ông chồng bỏ tiền vào máy. Ông tài xế đảo mắt, khó chịu nhìn theo cặp vợ chồng già vừa run rẩy bước chậm chạp tới hàng ghế cuối, vừa tránh né cặp chân dài của một gã thanh niên đang khom người nghe nhạc ồn ào sau cái ghế của ông ta.

Ngồi xuống trên ghế, ông bà Phạm thở hốt hển. Ông vẫn thường thích ngồi nơi hàng ghế cuối cùng bởi vì nó cao hơn các hàng khác nên cái nhìn ra cửa sổ được thoáng hơn. Tháng thứ nhì sau khi đến Mỹ, Vòi, con gái họ --rất bực bội sau nhiều phen phải chờ cha mẹ đi quanh phố để thỏa mãn nỗi tò mò của họ về một nơi chốn mới mà giờ đây được gọi là “quê hương”—trong một lúc nóng giận, đã dạy cho cha cách đọc lộ trình của xe buýt trên cái bảng sáng ánh đèn gắn ở một trạm đợi công cộng và bảo ông hãy tự kiếm đường đi đây đi đó. Kể từ ấy, ông hay cùng vợ ngồi cả mấy tiếng đồng hồ trên xe, chuyển từ chuyến này qua chuyến khác, nhìn ngó đường phố và cố gắng nghe những chữ tiếng Anh mà họ hiểu lờ mờ, và đơn giản nhất là tiếp nhận đời sống Mỹ.

Ông Phạm rất yêu nước Mỹ. Từ ngày ông thấy mấy cái xe jeep của lính Mỹ chạy ngang qua làng chài cá của ông, ông đã bị thôi miên bởi vẻ long trọng của Mỹ. Các người lính thò đầu ra cửa sổ cất tiếng chào đám dân quê, những con người không biết phản ứng gì ngoài cách đứng ngẩn ra mà cười trả lại họ. Ông Phạm nhớ lại cảm giác ngạc nhiên mà ông và những người hàng xóm đã

cảm nhận trong khi nhìn các anh lính Mỹ ném nhiều hộp thuốc lá, kẹo chocolate, và xà bông cho mấy đứa con nít.

Những anh lính này, không những là không ích kỷ và đừng cảm đến độ bay qua mấy ngàn dặm tới một đất nước xa quê nhà để tham dự vào một chiến tranh không dính líu gì với họ, mà họ còn vui vẻ và hào phóng. Từ ngày đó, ông Phạm khó mà suy nghĩ về chuyện gì khác khi đang ngồi trên cái ghe nhỏ trong những đêm dài giữa biển với cái lưới đang thả trôi trong nước. Một ngày, ông quyết định, một ngày tôi sẽ đem gia đình tôi qua Mỹ.

Bà Phạm thì không ngưỡng mộ nước Mỹ như chồng. Đường phố rộng rãi và những tòa nhà cao làm bà thấy ngợp. Bà không cách nào quen được với sự im lặng của thành phố này; những xe ô-tô ù tới ù lui: mọi người đều y như trong những cái hộp riêng tư, nói chuyện trên điện thoại của mình, sống đời sống riêng biệt. Và mỗi lần bắt buộc phải tiếp xúc với những người Mỹ, bà luôn luôn bị cảm thấy thua kém và tự ti mặc cảm. Người Mỹ ai cũng có nụ cười xa lạ nhưng đôi mắt vô hồn; cái vẻ lịch sự của họ thì quá máy móc đến như lạnh lùng. Thành phố này và những con người ở đây rất khác với quê nhà của bà; tất cả đều như lặng câm.

Ở quê bà, hàng xóm chào hỏi nhau từ cửa sổ, quán hàng. Phụ nữ thì đứng ở những chỗ bán rau, trả giá theo từng quả cam, trái dưa. Đàn ông, sau những đêm dài theo ghe ra biển, trở về bến, ngồi trong mấy quán café cóc, phì phèo thuốc lá, nói chuyện đời. Những xe gắn máy phóng tới lui trên đường, chở đủ các thứ, từ những con gà sống cho đến những miếng ván làm nhà cột chặt phía sau lưng tài xế. Các đứa trẻ con chạy, chơi trò cướp bắt và cố lánh né cánh tay của mấy người chị nghiêm khắc luôn muốn kéo chúng về nhà tắm rửa. Ở quê nhà, trọn ngôi làng là một gia đình lớn. Ai cũng lo cho nhau, không vì lợi ích cá nhân mà vì trách nhiệm của loài người với nhau. Cái tình người nhỏ đó là điều bà Phạm nhớ nhất.

[Bài đang được Mẹ điều chỉnh tới đây (chiều Thứ Năm, 18/2/2016) thì Âu Cơ lên xin Mẹ ngưng dịch tất cả các bài của Âu Cơ. Lời rằng: "Mẹ dịch, con đọc thấy như không còn là bài con viết!" Và thêm: "Với lại, tư tưởng ngày đó của con đã thay đổi." Câu cuối cùng làm nát tim Mẹ. Nên NGUNG tại đây, chỉ sửa giùm những lỗi chính tả thôi].

||

Ông tài xế lái qua một ổ gà và vực hai vợ chồng lại trong hiện tại. Ông Phạm bỏ một cái tay da cứng cáp (leathery) vào túi và lấy ra một miếng giấy đang xếp lại. Ông nhẹ nhàng mở ra và đọc những chữ to lớn trên đó cho lần như là lần thứ một triệu:

CHỈ TẠI BIG EATS!!!

MỘT GIẤY COUPON 50% GIẢM GIÁ!

MỘT BỮA ĂN CHO HAI NGƯỜI

NGÀY TẠ ƠN THÔI!!!

"Ông đừng lấy ra ngắm hoài! Coi chừng gió thổi nó đi đó." Bà Phạm la to vào tai chồng.

Ông tài xế nhìn vào kính (review mirror) ở cặp Á Châu nhỏ và lắc đầu trong cách bực bội, tự chửi những chữ tục tữ. Những người khách kia nhìn ra cửa sổ để giả bộ như không nghe. Chỉ có chàng thanh niên ngồi sau ghế tài xế

nhìn bà Phạm cho đến khi bắt được mắt bà. Anh chàng kéo nón trong áo xuống—tóc vàng sấp ra ngoài—và toét ra cười với bà ta và gật đầu trong sự đồng ý với những gì bà đã nói, dù rằng anh không hiểu.

Bà Phạm nhìn xuống, má đỏ trong sự mắc cỡ và trả lại cho chàng thanh niên một nụ cười nhút nhát.

Trời đã hết mưa khi xe buýt ngừng lại ở trạm Center Rd. Hai vợ chồng rung rinh leo xuống xe và vô hơi lạnh. Cầm lấy tay nhau chặt chẽ, họ băng qua đường và đi bộ qua hai quãng để đợi ở một trạm xe khác cho xe buýt số 64.

“Minh phải đi mấy chuyến xe nữa?” Bà Phạm hỏi to.

Ông Phạm lấy ra một cái bảng đồ xe buýt từ trong túi và nhìn một hồi rồi trả lời, “Chỉ hai chuyến nữa thôi.”

“Nhưng trời lạnh quá. Tôi cũng không nghe đói nữa” Bà Phạm than van trong khi đi sát vào bên chồng.

“Bà phải ráng lên. Khi mình tới quán ăn và ăn được bữa Thanksgiving lớn, mấy chuyện này sẽ không lớn mà.” Giọng ông ta rất tự tin và an ủi nên bà già nhỏ, và run không thể không tin.

Xe số 64 đông hơn xe kia. Chỉ có một ghế trống thôi. Ông Phạm nhường ghế cho vợ và ông đứng bên bà, cầm cây ray vì ông không vói tới mấy cái cây trên nóc xe. Chuyến xe rất gập ghềnh nên ông rất khó đứng vững. Có nhiều lần, ông té vào đùi mấy người khách kia, khiến cho họ nhăn mày. Một bà còn chửi ông trong sự tức giận. Dù ông không hiểu là bà ta nói gì, nhưng ông biết rằng bà ta chửi thề.

Khi đến trạm xe buýt của hai ông bà, Bà Phạm gằn khóc rồi. “Sao mình không đi về đi? Tôi không muốn ăn gà tây nữa. Tôi muốn ăn cơm. Tôi muốn về Lương Sơn. Mình về Lương Sơn được không ông?”

Ông Phạm, tự kèm chế nước mắt uất ức của chính mình, lắc đầu một cách kiên quyết và nói với vợ trong một giọng nói nhẹ nhàng hơn giọng nói mạnh mẽ thường của mình, “Mình không về Lương Sơn được. Bây giờ đây là nhà mình. Mình sẽ hạnh phúc mà. Đi, chỉ còn một chuyến xe nữa thôi là mình có thể ăn một buổi ăn Tạ Ôn như người Mỹ.”

Ông kéo tay vợ bỏ vào túi mình để những ngón tay của cả hai người đều được ấm. Ông dắt bà qua bên kia đường và hai người đứng đợi chuyến xe cuối cùng. Xe số 89.

Tài xế của xe buýt số 89 là một phụ nữ tuổi trung niên, to con. Bà ta cười vui vẻ và kiên nhẫn đợi cho hai người già leo lên xe. Bà còn đợi cho họ ngồi xuống rồi mới lái đi. Ông Phạm cười với bà trong cái kiếng chiếu hậu với một sự cảm kích trong khi bà Phạm ráng lấy hơi thở lại.

Với tự tin mạnh lên lại, Ông Phạm quay qua vợ và với giọng nói mạnh mẽ như xưa, nói to, “Đi bộ này giờ, tôi thấy đói quá! Bà đói lại chưa?”

Bà Phạm lắc đầu và hai giòng nước mắt chảy xuống má và thấm vào cổ áo.

Ông Phạm giả bộ như không thấy và nói lung tung tiếp cho bà vui. “Tối nay, tôi sẽ gọi cho con Vòi và bảo nó là mua máy thẻ điện thoại để mai mình gọi về Lương Sơn. Bà muốn vậy không?”

Bà Phạm ngồi im.

Ông Phạm nói tiếp, “Mình sẽ gọi cho Ông Lộc và kể cho ông và mấy người kia nghe về buổi ăn ngày hôm nay. Mình sẽ giảng cho họ nghe lễ Tạ Ôn là gì. Mình sẽ kể cho họ nghe về Ông Clolumbus. Và kể nói cho họ biết là người Mỹ

rất cởi mở, rộng lượng và hoan nghinh mình như những người ông Clolumbus đem qua, nhe?”

Bà Phạm vẫn ngồi im.

Ông Phạm tăng hăng rồi suy nghĩ thêm chuyện để nói. “Bà có thể nói cho Bà Ba biết về đôi giày và bịch kẹo bà mua tặng cho con bà. Chắc bà nghe là bà vui lắm.”

Bà Phạm chỉ hít mũi nhẹ thôi.

Ông già, vừa mệt, vừa đói, rớt vào im lặng và nhìn ra cửa sổ. Trời đã bắt đầu mưa lại rồi. Đường phố gần như không có người. Có thể, ông tự đoán, mọi người đang ở nhà với gia đình với một bàn ăn dài và ở giữa bàn có một con gà tây chín vàng trên một cái đĩa bằng bạc. Mọi người đều cười và vui vẻ. Ông cười một mình. Người Mỹ thật là khác lạ.

Xe buýt ngừng trước một quán ăn có chữ “BIG EATS” sơn trên cửa bằng màu đỏ lớn và đậm. Ông Phạm vẫy tay với bà tài xế cởi mở và bước xuống xe.

Hai ông bà già đứng trước cửa kiếng lớn trong ngưỡng mộ. Họ hỏi hộp cầm lấy tay nhau và đi vào.

Ở trong rất nhộn nhịp. Máy người bồi bàn mặc áo chemise trắng và quần đen chạy tới chạy lui, cầm mấy cái khay toàn đầy ly rượu và những đĩa đồ ăn thịt, đồ xào, nước sốt. Trong phòng đợi có một hàng dài của khách đang đợi bàn. Không ai để ý tới hai ông bà già.

Ông Phạm nắm chặt tay vợ, hít thở vào mạnh và đi tới bực gỗ của cô đứng chào khách. Cô này tóc đỏ cột lên cao và đôi môi màu máu đỏ chát chát ỏn ào trên một miếng kẹo cao su. Cô quay qua ông Phạm, lông mày nhíu lên.

Ông vói vô túi và lấy ra cái giấy quý giá và để trước mặt cô ta.

Cô ta nhìn xuống, không thèm cầm lên, và nhìn lên lại hai ông bà già. Đôi mắt cô ta nhìn lên nhìn xuống, khảo sát hai vợ chồng, nhìn tóc bù xù bị gió thổi của họ, hai đôi mắt hăng hái, hai đôi môi run cầm cập. Áo măng tô của bà già máng trên người bà như là bà đang bị quán trong một cái màn cửa sổ dài; còn áo khoác lạnh của ông già rộng thênh thang và quần ka-ki dài thụng thì giống như là phải cho một người cao hơn nhiều mặt mới vừa. Cô ta nhìn xuống giày của họ, ướt và dính đầy bùn, thật là quá rộng cho họ.

“Được rồi. Ngồi xuống bên đó đi. Đây là bữa ăn coupon, nên chúng tôi không thể cho hai người ăn cho đến khi có bàn trống.”

Ông Phạm gật đầu, nửa hiểu, nửa không và dẫn vợ qua bên cửa.

Bà quay qua ông, kê miệng gần tai chồng và hỏi, “Chùng nào mình mới ăn được?”

Ông nhún vai và trả lời, “Cô kia nói là phải chờ cho đến khi có bàn trống. Bà ráng đợi thêm một chút nữa đi.”

Bà Phạm dựa người vào tường. Hai đầu gối của bà bắt đầu run trở lại. Bà nhìn cái ghế sa-lông một cách ao ước. Một thằng bé nhỏ đang nhảy lên nhảy xuống trên ghế, và hét vào mặt mẹ nó. Người mẹ, một cô người thon cỡ 35 tuổi, quỳ xuống bên con và nói nhỏ trong tai thằng bé. Thằng bé leo xuống và theo mẹ ra ngoài đường, vẫn la hét om xòm.

“Minh ngồi xuống được không?”

Ông Phạm lắc đầu. “Không được. Mấy ghế đó là cho những người không dùng coupon như mình. Minh thì phải đứng thôi. Sắp tới phiên mình rồi. Ráng đợi một tí nữa đi.”

Một tí nữa trở thành 45 phút, rồi một tiếng, rồi một tiếng rưỡi, rồi gần đến hai tiếng.

“Đề tôi đi hỏi con nhỏ đó lại một lần nữa” Ông Phạm nói, giọng run với sự phẫn nộ.

“Đừng mà ông!” Bà Phạm kéo tay áo chồng, sợ làm phiền mắt mặt mình, nhưng ông đẩy bà ra và tới cô đón khách hồi nãy.

Ông kéo phẹt ma tuya áo xuống và nói to lên, “Chào cô. Cô nói chúng tôi đợi. Chúng tôi đợi gần hai tiếng. Cô có chỗ cho chúng tôi không?”

Cô đón khách đảo đôi mắt và nói cộc cằn, “Được rồi! Để tôi đi coi.” Và cô quay đi một cách làm biếng.

Bà Phạm tới bên chồng và khoác tay vào tay chồng. Và hai người đợi tiếp.

Cô đón khách trở lại và ngoắt tay kéo hai người theo cô. Họ đi ngang nhiều bàn tròn bự đầy những gia đình và bàn tiệc đồ ăn nhiều, giống như ông Phạm đã tưởng tượng.

Họ đi ngang nhiều bàn có những cặp tình nhân đang thì thầm uống rượu. Đi ngang bàn có bạn bè đang trò chuyện, bàn chưa được dọn dẹp, và bàn trống. Rốt cuộc, họ tới bàn của họ: một bàn gỗ vuông gần cửa vào bếp.

“Đây là bàn của hai người. Ăn ngon nhé.” Rồi cô đón khách bỏ đi.

Ông bà Phạm nhìn nhau, bấp bênh và bối rối, nhưng vẫn cời áo lạnh ra và ngồi xuống.

Ông Phạm bắt đầu an ủi vợ, nhưng bị thằng bồi bàn cắt ngang bằng cách đặt hai cái đĩa khoai nhuyển nhỏ xuống.

“Xin lỗi cậu, chúng tôi chưa kêu món ăn mà.”

Anh bồi thờ dài mạnh và nói, “Các người đang xài coupon, phải không?”

Ông Phạm gật đầu.

“Thì bữa ăn này là một bữa coupon. Khoai nhuyển, một miếng gà tây và một ly nước lạnh.”

Hai ông bà ngồi im, không hiểu.

Anh bồi liếc mắt và nói, “Vậy, hai người ăn ngon nhé.”

Ông Phạm tính xin vài giấy lau miệng, nhưng anh bồi đã bỏ đi rồi. Ông nhìn vợ, và thấy sự nhục nhã và bối rối của vợ làm đau thóc vô tim ông.

“À, bà thấy đói chưa?” ông hỏi, và đẩy đĩa thịt gần tới bà, “bữa ăn này ngon không? Ngon lắm! Y như là một bữa ăn Thanksgiving.”

Bà quay đi nhìn mấy bàn kia. Có một ông đang đứng lên, giơ ly rượu lên mời gia đình ăn, và cả nhà ông ta ai cũng lắng tai nghe và cười toét miệng.

“Tôi không thấy đói.” Bà nói, và đẩy cái đĩa đi. “Tôi không thích đồ ăn này. Tôi muốn đi về.”

Đôi mắt ông chồng ứa nước. Ông cũng thấy không hứng thú để mà ăn nữa.

“Thì mình làm gì được bây giờ?” Ông hỏi, “Mình cũng đã tới đây rồi.”

“Thôi mình đi về đi.” Giọng bà rất nhẹ, nhưng ông nghe từng chữ rất rõ.

Và lần đầu tiên từ ngày đám cưới của họ hơn 60 năm xưa, ông Phạm thấy được vợ mình như lúc còn là con gái. Tóc đen dài của bà, dày và mượt, búi lên một cục, quần đen ống rộng xăng lên tới đầu gối để cho khỏi bị ướt trong khi bà lội vào nước để vớt lưới cá lên. Áo bà ba của bà ôm vào người thon của bà và là cho bà, trong mắt ông, đẹp hơn tất cả cô đóng phim trong phim Mỹ mà ông đã thấy trong hình. Có khi bà nhìn ông với đôi mắt to và đậm như hai hột nhãn. Và dù đôi môi bà hiếm khi cười, đôi mắt bà luôn luôn có một ánh sáng

rực rỡ của một nụ cười. Hồi xưa bà luôn luôn rất hãnh diện là được làm vợ của ông. Là được làm “Ba Phạm”.

Ông nhìn bà bây giờ. Tóc đen dài, giờ ngắn và xám đi, kẹp ở chân cổ với một cái kẹp tóc rẻ tiền mà Vòi đã mua cho bà. Bà còn rất gầy, nhưng đó không phải là cái gầy của cô thiếu nữ tuổi trẻ. Giờ là cái gầy gàn như bệnh hoạn, cái gầy tạo ra bởi vì mấy chục năm làm lao động và thức đêm vì lo lắng về chuyện ăn, ấm áp của gia đình. Và đôi mắt của bà, đôi mắt từng đẹp của bà, giờ thì mệt mỏi và sầm sầm như sữa. Cái tia sáng mà ông đã từng hâm mộ giờ đã biến mất rồi.

Ông Phạm cười yếu ớt với vợ và nói, “Thôi được, mình đi về.”

Bà Phạm nhìn ông, không dám tin. Nhưng ông nói thiệt. Ông ngoắc anh bồi tới và trả tiền. Rồi hai người giúp nhau mặc áo vào và đi ra khỏi cửa. Trong lúc họ đi ra thì có một anh chàng mặc một áo măng tô dài đang đi vô. Anh chàng mở cửa nhường hai ông bà đi qua trước. Bà Phạm cười cái nụ cười nhút nhát của bà để cảm ơn chàng. Chàng gật đầu và cười lại.

Ngay trước khi cánh cửa kiếng nặng nề đóng, hai vợ chồng nghe chàng chúc to, “Chúc mừng Thanksgiving!”

Và anh đi vào trước khi hai người nghĩ cách trả lời.

(Thanksgiving 2010)

□